

[Baadsgaard]

statskassen. Det bliver statskassen, der kommer til at betale hver en krone, man måtte lægge oven i disse gebyrer, og derfor finder vi, at det er rimeligt, at regeringen, altså her boligministeren, har fat i den lange ende.

Jeg fik ikke nogen kommentarer til et andet punkt, jeg fremførte, men jeg vil fastholde, at man betaler nok nogenlunde efter den økonomiske belastning, man påfører kreditinstitutterne med tab og reservefond og administration, fordi det er lettere at administrere de store lån end de små; det er i hvert fald billigere.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Hr. Baadsgaard kender jo udmærket Fremskridtspartiets principielle holdning til realkreditloven, og jeg kan da ikke forstå, at vi skal bebrejdes, når vi tager ved lære af de råd, vi får fra hele Folketinget, om at man ikke skal smadre samfundsøkonomien ved at give det hele frit på én gang, man skal gå ét trin ad gangen. Men det er da sandelig ikke, fordi vi ikke mener, man kunne gå længere, vi har blot ønsket at fremsætte et forslag, som vi mente at man i hvert fald ikke kunne have noget imod.

Og så må jeg sige, at med hensyn til at staten skulle gå ind og regulere de demokratiske forsamlinger, er det at vende tingene fuldstændig på hovedet. Jeg siger, at vi skal forholde os til, hvordan de demokratiske forsamlinger agerer og opererer, og her er det en notorisk kendsgerning, at de, der sidder med magten, ikke betaler regningen. Det er ikke et spørgsmål om at sige, at de ikke skal have lov at stemme; det bestemmer man jo ude i institutterne at de skal have lov til, og det skal man tage til efterretning. Nej, vi siger, at så skal de også være med til at betale regningen.

Og når man siger, at man ikke har tabt noget, er det en sandhed med meget store modifikationer. Det er jo ikke ret lang tid siden, at man skulle betale en stor statsgaranti for de almenyttige selskabers opkøb af grunde omkring København; jeg kan ikke huske nøjagtigt, hvor stor den garanti var, men det var hundredvis af millioner kroner. I øjeblikket er to selskaber under AKB begæret på tvangsauktion, og hvis man ser på den prioritetsopstilling, som følger med tvangsauktionsbegæringen, vil man kunne se, hvem der kommer til at tabe penge foruden Boligselskabernes

Landsbyggefond, nemlig kreditforeningerne. Men selskaberne deltager ikke, når regningerne skal betales, og det er ikke rimeligt.

(Kort bemærkning).

Baadsgaard (S):

Jeg skal ikke forsøge at forlænge denne del af debatten, men blot sige, at det er muligt, at Fremskridtspartiet er irriteret. Jeg gav blot udtryk for en stille undren, og lad det så blive derved.

Og hvad angår de demokratisk sammensatte organer, lad så også det ligge. Fru Kirsten Jacobsen har en anden holdning til deres kompetence og deres retfærdige sammensætning; der er en forskel i vores vurdering, det kan hurtigt konstateres, og lad så også det ligge. Og så vil jeg stadig fastholde, at jeg sagde ikke, at man ikke tabte de lån, der er omtalt i § 47; jeg sagde bare, at jeg tror, at ydelserne til kreditforeningerne, gebyrer og afdrag, bidrag osv., nogenlunde svarer til belastningen for kreditforeningerne, hvad angår tab, administrationsomkostninger og reservefondskrav. Og jeg har ikke fået dokumenteret, at jeg tager fejl.

John Vinther (KF):

Også ved denne førstebehandling er mit partis ordfører, fru Pernille Sams, forhindret i at være til stede, og jeg skal derfor kort redegøre for Det Konservative Folkepartis synspunkter.

Jeg kan med det samme sige, at Det Konservative Folkeparti godt vil medvirke til, at boligejerne får mulighed for at optage 30-årige annuitetslån, fordi vi gerne vil give boligejerne en valgmulighed. Men når det er sagt, er jeg imidlertid også nødt til at sige, at vi i Det Konservative Folkeparti stiller os en smule tvivlende over for, om dette forslag også vil virke stimulerende på ejendomsomsætningen, ligesom vi også finder det tvivlsomt, om det vil hjælpe på den enkelte boligejers situation. Der er nemlig ikke nogen tvivl om, at denne type lån generelt vil gøre det dyrere for boligejerne. Vi lever i et lavinflationssamfund, og derfor vil annuitetslånenes afdrag på lang sigt blive forholdsmæssigt dyrere. Genindførelsen af annuitetslån, der gør udgifterne mindre belastende i boligejernes første år, vil især for yngre boligejeres vedkommende være en god idé, men det er altså vores opfattelse, at det modsatte kan være tilfældet, når vi taler om nye boligejere i alderen fra 50 år og opefter.